

Stadestilljørelse. Det Lovforslag, som her er kommet frem, vil beskytte den skadelidende Nabo mod den skadegjørende Nabo, og i den Henseende er det, at jeg falder Forslaget en Beskyttelse for Eiendomsretten. Den Grundeier, der har det Uheld at have mod Syd en Skovstjer til Nabo, er derved udelukket fra at faae Lys og Barme til sit Agerbrug og tildels fra at faae Bæde dertil. Denne Ulempe skal dette Forslag bidrage til at afhjælpe. Skoveierne ere i Almindelighed store, magtige Mænd her i Landet; de, der lide derunder, ere derimod Smaaafolk. Denne Erfaring har jeg fra min Valgkreds, og derfor vil jeg stride for, at vi faae en Lov i den Retning som det foreliggende Forslag her. Vi skulle have en Lov, der beskytter Agerbruget mod Skovbruget; lad da dem, der tro, at vi gjøre Indgreb i deres Eiendomsret som Skoveiere, gaa over til at blive Agerbrugere. Lad dem danne et Bælte langs deres Skovgrændse, saa at de ikke forurette deres Nabo, og lad dem saa drive deres Passion, saa meget de ville. Det er ikke Smaaafolks, ikke Husmænds Sag at procedere med Corp Akademi, med Gudssetere og Lehnsbestyrelser, nei, det er her i Folkethinget, at vi skulle sørge for, at saadanne Love udkomme, som beskytte den lille Menigmand mod de Store; derved gjøre vi ikke noget Indgreb i Eiendomsretten. Dette er det Svar, som jeg har til det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 1ste Valgkreds.

Indenrigsministeren: Jeg vil dog sige dertil, at jeg ogsaa anser det for at være Folkethingets Opgave at beskytte de Store ligeoverfor de Smaa; jeg kan ikke Andet end erkjende, at det er Folkethingets Opgave at skaffe Ret, hvor Retten er, ligegyldigt, om den er hos den Store eller hos den Lille. Dersom det ærede Medlem omformede Forslaget, saa at det kunde tjene det Formaal, som han nævnte, vilde der være meget mindre at indvende imod det end nu; dersom der var Spørgsmaal om et Forslag til Lov, der forbyd for Fremtiden at opelske Skov i en nærmere angiven Afstand fra Grændsen, vilde der være meget mindre at sige mod Lovforslaget, end der nu er. Men de ærede Medlemmer glemme aldeles, at man her med en Magtfuldkommenhed, som man vanskeligt skal kunne finde Mage til, uden videre gaar hen og omgjør Forhold, der maatte have dannet sig gjennem Aarhundreder, alene til Fordel for den ene Part; man glemmer aldeles, at Skovbruget er en ligesaa lovlig Benyttelse af Jorden som Agerbruget, og man glemmer fremdeles, at det er høist sandsynligt, at Agerbruget, hvor dette drives ved Siden af Skovbrug, er yngre end Skovbruget. Og saa gaar man dog hen og siger til Skoveieren: Du skal være forpligtet til at hugge 10, 20 Aar, eller hvor meget man nu faar i Sinde at sætte, fordi din Nabo ved Siden af Dig, som meget vel vidste, at din Skov laa ueheldigt for hans Eien-

dom, da han kjøbte den, skal have en Fordel deraf. Dette kan jeg ikke erkjende for at være berettiget. Man maa overhovedet være noget forsigtigere ligeoverfor disse Forhold, forekommer det mig, end det ærede Medlem har været baade ifjor og i Aar; man maa ikke, fordi det kan konverere den ene, se bort fra, at det ikke konvererer den Anden, og selv om man anser det for rigtigt at beskytte den ene Interesse, her Agerbruget ligeoverfor Skovbruget, kan man dog ikke forlange, at dette skal ske med Magt, uden at man giver Erstatning derfor. Vil man altsaa siffre Fremtiden, nu, saa kan dette jo ske paa den Maade, at man forbyder Skovs Opelskning i en vis Afstand fra Naboen, skjøndt ogsaa dette for mig staar som Noget, man i Grunden ikke har nogen Berettigelse til; vil man skaffe ueheldige Forhold, som allerede have dannet sig, af Veien, da give man Erstatning for det Tab, som man tilføier den, der skal lide Tabet, men dette, uden videre at sige, at, naar en Mand har Skade af en anden Mand's Træer — de maa dog selvfølgelig ikke lude ind over Grunden — og bliver forhindret i den ham lovlig tilkommende Benyttelse af sin Jord, fordi den har denne ueheldige Beliggenhed, skal man hugge dem bort — dette kan jeg ikke finde overensstemmende med Retfærdighed. Man maa overhovedet ikke paaberaabe sig Hegnsløvningen her, men maa erindre, at Hegnsløvningen ikke kan udvides udover det, den selv angiver. Der er særlig Forskjel paa Hegn, som paa en Maade ere sælles for begge Eiendomme, og paa Andres Eiendom. Naar man anser det for at være rigtigt at beskytte Agerbruget her i Landet mod Skovbruget, nu vel, saa gaa man een af to Veie: enten at forbyde for Fremtiden, at der opdyrkes Skov i en vis Afstand fra Hegn mod Agerjord, eller vil man beskytte Agerdyrkerne, tilvende dem en Fordel, lige over for allerede bestaaende Tilstande, ja da egyptisere man det paagældende Stykke, i alt Fald denne Benyttelse af det og give Erstatning derfor. Men deraf følger, at man ikke kan nøies med at betegne disse Spørgsmaal som Smaating; thi det er det ikke altid, og deraf følger ogsaa, at man hverken kan benytte den Veie, som Forslagsstilleren har foreslaet, nemlig Sogneforstanderskabet eller Hegnshjnsmandene; thi her bliver der Spørgsmaal om Eiendomsretter, som efter min Formening ikke paa lovlig Maade kunne afgjøres ved et Syn, hverken af den ene eller den anden Part. — Jeg skal ikke indlade mig paa at gjennemgaa dette Lovforslag, men jeg vil dog sige det ærede Medlem, at det er høist ueheldig affattet, og at han ved mangfoldige Bendinger i det vil se, at han er kommen til at sige noget Andet, end han maatte vilde sige. Heller ikke forstaar jeg den Tanke, hvorefter man saaledes uden videre etablerer denne Ret lige over for Naboen og saa paa en Maade paalægger ham at bære alle Byrder. Man er i den Henseende temme-